

JEDNO ŠPATNÉ ROZHODNUTÍ TĚ PŘIPRAVÍ O VŠE

MALENCÍ

HANA KAVUROVÁ

THRILLER

Malenčí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Hana Kavurová

Malenčí – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MALEŇČÍ

HANA KAVUROVÁ

THRILLER

© Hana Kavurová, 2020
Cover picture © Artemenko Valentyn / Shutterstock.com
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-7597-652-9
ISBN e-knihy 978-80-7597-665-9 (1. zveřejnění, 2020)

*Zlo je tak silné, jak moc v něj věříš
a živiš ho svým strachem.*

Dopis na cestě

Drahý Agi, příteli,

teprve až nyní se dostávám k odpovědi na Tvůj milý dopis. Povinností a událostí bylo tolik, že jsem nenašel žádný volný čas pro naši korespondenci. Snad Ti pro začátek můžu jen vylíčit, jak moc se raduji z té prosté věci, jakou je držet v prstech tužku a nechat ji tančit po papíře. Jak mi srdce poskakuje při každém slově, jež Ti konečně můžu napsat. Vše, s čím se Ti chci svěřit, jsem si pořádně promyslel – však jsem na to měl dostatek času. Doufám jen, že Tě mé plné stránky nezahltí a neotráví, ale budeš si je číst s chutí. Já si Tvůj poslední dopis přečetl nesčetněkrát, až ho znám zcela nazpaměť, trpě, že si možná pomyslíš, že mi Tvůj dopis nestál za odpověď. Věř, drahý příteli, nebylo tomu tak.

Vzpomínám si na ten den, kdy mi Tvůj dopis přišel. Odpoledne ještě bývala dlouhá, ale rána už začínala chladnout. Nad lesem se snášel mlžný opar pohlcující vše kolem. Léto bylo pryč. Pošťák mi Tvé psaní vtiskl do rukou s výřečným výrazem – oba jsme věděli, že se k nám už se svou bryčkou nedostane, pokud napadne snůh. Pak na své koně zamlaskal a odjel. Od té doby jsme ho už neviděli.

Osaměli jsme. Zůstal jsem jen já, mé dvě dcery, syn a jeho velký vzor v podobě mé ženy. Jen my a náš pes Zeus. Utopení v lese na míle daleko od ostatních na pohled mrtvých stavení, kde se až v jejich útrobách dal tušit život.

Se zkracujícími se dny a ve spárech noci umlkli ptáci a s nimi i všechen ostatní život. Už jsem nevidal srnky pasoucí se na mezi za domem. Králík, který měl noru u stromu naproti našeho domu, už nevystřkoval čumák a nechodil čenichat na kompost. Jediný zvuk, který se tu a tam ozval, bylo úpění uschlých větví padajících ze stromů, jež se na zimu zbavovaly zátěže. V té době jsem si přál a myslel na zvláštní věci. Například jsem toužil po tom, abys mohl slyšet ticho, které se sice zdálo klidným a mírumilovným znamením přírody, která se ukládá k zimnímu spánku, ale zároveň se v něm rozkládalo cosi, co na nás všechny působilo neuvěřitelně tísnivým dojmem.

Den poté, co jsme zapálili ohně za milosrdnou zimu, protože se mi zdálo, že letošní úroda nám toho moc

nenadělila, a měl jsem obavy, jak ji přečkáme, roztrhla se obloha a snůh se začal sypat téměř bez přestání. Přikryl nás jako péřová deka ticha a já musel hodinu co hodinu vycházet z domu a shazovat ho ze střechy, aby se pod jeho nápořem nezřítla a neškryla nás úplně a navždy. Za větrného počasí jsem obezřetně seděl na střeše zachumlaný v kožešině z našeho berana a snažil se dohlédnout co nejdále do lesa. Sténání lámajících se kmenů mi přidělavalo starosti. Znal jsem ty listnáče dál v lese už od svého dětství, stejně tak jako je znal můj otec v chlapecských letech, jehož otec a otec jeho otce u jejich kořenů sbírali houby. Bylo to marné – sněhu bylo požehnaně a byl úplně všude. Vítr jej lepil na pně stromů neustále dokola, až byly úplně obalené, ale vyjít do lesa by bylo pošetilé.

Když už jsem volání lesa a naříkání svého srdce nedovedl ignorovat dál, vstoupil jsem na okraj háje. Vypadalo to, že z osamělé skupiny stoletých dubů nepřežije ani jeden. I přesto, že jsem to věděl a očekával, neubránil jsem se pocitu smutku v okamžiku, kdy se jeden skácel před míjící zrakem k zemi. Přirovnal bych to, drahý příteli, k umírajícímu starci, který padne k zemi a už nevstane. Někde v hloubi duše, někde v hloubi dřeva člověk i strom ví, že nastal jeho čas, ale pocity marnosti z tolika prožitých let a z tolika let, co mu již nejsou dány, to nikterak nezmírňují. V tom bezelstném tichu zazněl i jeho poslední výdech,

*anebo už mě mámily smysly. Jisté ale je, že jsem to
v onu danou chvíli cítil. Tušil jsem, že doba příchodu
vlků se krátí.*

Dovol mi, drahý příteli, trochu si zavzpomínat.

Stopy

RÁCHEL PELÁŠILA LESEM. Slyšeli jsme dusot jejích bot s rolničkou, které jí tam Evelin přidělala tehdy, když se začala batolit a později i chodit. Měla totiž nepříjemný zlozvyk vydávat se na vlastní pochůzky a neozývat se na volání, dokud jsme ji sami nenašli. Brala to jako hru na schovávanou a nechápala, jaké nebezpečí jí o samotě v lese může hrozit. V pozdějším věku, po několika hodinách bloudění setmělým lesem, výhrůžek a smířování se s nejhorším, po jedné takové z jejích schovávaček pomohl až řádný výprask řemenem. Od té doby nám byla povinná hlásit, kam přesně jde, abychom ji vzápětí našli úplně jinde.

„Co to dělá?“ sykla Sára. „Ona je fakt úplně pitomá!“

Sára se napřímila jako kočka, jež se chystá skočit po myši. Očima neustále hypnotizovala zajíce pasoucího se na poslední letní zelené trávě kolem, která ještě nestačila zapadnout sněhem. Jelikož jsme byli dost hluboko v lese, koruny stromů stály vedle

sebe a důvěrně si o nás šeptaly. Zajíc ale není hloupý, náhlého vzruchu si ihned povšiml. Zastříhal ušima, začenichal čumáčkem a vyběhl jako o závod. Věděl, že tam jsem. A věděl určitě, že je tam Ráchel a Sára.

„Už bychom ho měli, nebýt té husy pitomé,“ rozkřikla se Sára a její hlas se ozvěnou nesl lesem. Vyskočila na nohy a začala si oprašovat sukni od listí a hlíny.

„Kdybys nenadávala, neutekl by. Ráchel si ani nevšiml,“ pokáral jsem ji a také vstal. Na rozdíl od mé nejstarší dcery mi to už nešlo tak snadno. Kolena mám za ta léta na světě těžká a málo ohebná, musel jsem se proto přidršet stromu.

„No jo, aby ses jí nezastával! Zajímalo by mě, co dneska budeme jíst!“

Sára na mě pohlédla s divokým výrazem v obličeji, který mi byl dobře znám a který bylo občas potřeba zkrotit. Její hnědé oči se leskly skoro až dočerna – jako vždy, když byla našťvaná. Ve vlasech měla uvízlé malé větvičky od běhu lesem, rudé tváře a čelo mokré od potu. V rukou tiskla luk a šípy, dárek k pátým nebo šestým narozeninám.

Evelin se tehdy zdráhala a předtím, než jsem vyjel do města na nákupy, mi kladla na srdce: „Vyber jí nějakou hezkou panenku. Luk, šípy a lovení není pro holky.“

Jenže s panenkou by mě Sára hnala, nebyla tou vysněnou holčičkou, jakou si Evelin přála. Připomínala mi tak trochu kluka, o kterém jsem snil já. To zklamání, když mi porodní bába s nadšením sdělila, že mám krásnou holčičku, si pamatuji dodnes. Neochotně jsem se na ni šel podívat. Ležela zachumlaná v zelené dece vedle Evelin, která plakala, protože nesplnila mé přání a měla

obavy, jak zareaguji. Ale když se na mě prvně podívala, byl jsem si jistý, že ji už v ten okamžik nesmírně miluji. A jak Sára rostla, každým dnem ji více a více zajímalo, co chodím do lesa dělat a proč. Byla mi neustále v patách, chodila se mnou na lov, chytat ryby, klást pasti, obstarávat náš skromný dobytek a oheň brzy uměla založit rychleji a lépe než já.

Evelin šlela, když si Sára v narozeninové ráno otevřela v papíru zabalený balíček, z něhož vypadl luk a šípy, ve které tolik doufala. Vrhla se mi kolem krku a křičela, jestli ho nemůžeme jít ihned vyzkoušet do lesa. Souhlasil jsem, a když domů hrdě donesla svého prvního uloveného bažanta, roztála trochu i Evelin. Maso jsme měli málokdy a jedny šikovné ruce navrch se hodily. V té době s námi byla už i Ráchel a já se chtěl nechtěl smířoval s myšlenkou, že se mužského potomka nikdy nedočkám. Musel jsem někoho naučit, jak se postarat o rodinu, až tady nebudu.

„Holt vařit, uklízet a šťupovat ponožky se na naučí Ráchel. Tu to alespoň baví,“ pokrčila rameny Evelin a dala se do porcování zajíce, kterého jí předtím Sára obratně stáhla z kůže.

„Kde vůbec je?“ vytrhla mě Sára z nostalgických myšlenek. „Ukaž se, ty hloupá!“

Ráchel ale tušila malér, takže se dalo předpokládat, že se neukáže a nikdo ji nenajde do té doby, než sama bude chtít. Věděl jsem to a Sára to věděla taky, proto si začala balit věci.

„Jen doufám, že jsi ji nevystrašila natolik, aby nepřišla včas k večeři.“

„Ať si tu klidně zmrzne, žádnou večeři si nezaslouží,“ odvětila naoko rozhořčeně Sára, ale vzápětí se starostlivě rozhlédla. Všimla si malých stop ve sněhu mířících do lesa a zpátky. „Obrátila to

hned, jak mě slyšela. Určitě už sedí doma a žaluje, že jsem jí nadávala.“

„Snad máš pravdu, půjdeme domů a zkusíme to zase zítra. Za chvíli stejně bude tma,“ pobídl jsem ji a vydali jsme se nejkratší cestou domů. Byl to jeden z posledních podzimních dnů, zimu bylo cítit všude. Něžný větřík s sebou přinášel hustou medovou vůni čerstvě spadaneho listí. Ze všech sil přicházející začátek zimy překvapil nejen nás, ale i přírodu. Stromy, rostliny a tráva se ještě nestačily po létě uložit ke spánku, a už je pocukroval jemný poprašek sněhu, ve kterém jsme sledovali stopy Rácheliných bot vedoucích až k chalupě.

Otevřel jsem dveře a snažil se důkladně si očistit boty od sněhu, aby pak nebyly příliš mokré. Z kuchyně jsem slyšel hlasy Ráchel a Evelin a křikl jsem na ně: „Ráchel, můžeš mi říct, co jsi dělala tak hluboko v lese a sama? Já se ti divím, že ji necháš toulat se bůhví kde!“

„Prosím?“ vykoukla Evelin z kuchyně. „Ráchel se od rána nehnula z chalupy.“

„Nesmysl, slyšeli jsme její boty cinkat po lese a sledovali její stopy,“ skočila nám do toho Sára, jež stála za mnou a čekala, až vejdu dovnitř, ale já se zastavil.

„Já vážně v lese nebyla, sáhni si na moje boty,“ vynořila se Ráchel za matkou a ukázala své boty stojící v botníku. Už na první pohled vypadaly suše, ale přesto jsem na ně položil ruku.

„Tak vidíte,“ Ráchel zakroutila hlavou a opět zmizela v kuchyni.

„Třeba se vám něco zdálo...“ dodala Evelin smířlivě.

„A Edgar?“ vykřikla Sára otázku, kterou jsem měl sám na jazyku.

„Edgar se celý den nehnul z postele, ještě má horečku. Nemám na ty vaše výmysly čas, pálí se mi večere,“ zavrtěla Evelin hlavou stejně jako její dcera a vrátila se do kuchyně.

Se Sárrou jsme se na sebe podívali. Oba jsme věděli, že to, co jsme slyšeli a viděli, nebyly žádné výmysly nebo halucinace.

Někdo k nám z lesa přišel, a neodešel.

„Jdu s tebou,“ vyhrkla, aniž bych něco řekl, otočila se na podpatku a chtěla se vydat směrem k lesu, ale já ji pevně chytil za kabát.

„Ani náhodou, ty jdi domů do tepla a já se tu porozhlédnu,“ odmítl jsem rázně a popostrčil jsem ji do dveří.

„Ale tati,“ zkusila to ještě jednou, ale to už byla celá zpátky v domě.

„Zůstaň doma a opovaž se vystrčit nos ven,“ pohrozil jsem a zabouchl jí dveře před vzdorně se tvářícím obličejem.

Vrátil jsem se na místo, odkud jsme přišli, a obcházel pečlivě neznámé stopy, abych ani jednu neporušil. Jejich počátek jsem našel blízko mýtiny, kde jsme se Sárrou číhali na zvěř. První obtisk podrážky byl do sněhu důkladně vyrýsován a opačným směrem na něj žádný další nenavazoval. Jako by se ten někdo na onom místě zjevil zčistajasna a přišel odnikud. Zdálo se mi to nemožné.

Celý den bylo takřka nevětrno, takže další kroky nemohl zahladit vítr, opřel jsem se o vysoký dub, který jsem měl za zády, abych se pořádně zamyslel, a v tu chvíli mi to celé docvaklo. Položil jsem ruce na jeho kmen a obešel jej kolem dokola. Pak jsem našel to, co jsem hledal. Na jednom místě byla kůra sedřená, jak se do ní zabořila pevná podrážka.

Umístil jsem pravou nohu na stejné místo, oběma rukama se pevně chytil větve nad sebou a vyšvihl se nahoru. Posadil jsem se na větev a naskytl se mi pěkný výhled na místo, kde jsme se předtím ukrývali. Dotyčný nás mohl nepozorovaně sledovat po celou dobu.

Vyrušili jsme ho, když byl sám na čekané, nebo věděl, že se tam objevíme, a čekal na nás? V tomto lese se nikdo jiný kromě nás nezdržoval a mýtina byla naším oblíbeným místem pro lov, vraceli jsme se sem skoro každý den. Mohl nás sledovat už dříve, ale jak dlouho na nás čekal, když jsem neobjevil žádné další stopy jeho příchodu? Sněžit začalo nad ránem, ale proč bychom mu stáli za to, aby na nás čekal tak dlouho, proč? Se Sárrou máme sluch jako sova, určitě bychom slyšeli někoho přicházet a šplhat na strom.

Stopy vedou k našemu domu a moje rodina je v něm samotná a zranitelná, blesklo mi hlavou, a když jsem se chystal seskočit dolů, všiml jsem si malého kvítku malenčí zastrčeného do dubové kůry. Jenže u nás žádné maliny nikdy nerostly a byl jsem pevně přesvědčen, že náš les a jeho plodiny znám nazpaměť, prošel bych jím bez úhony i v noci a malenčí s malinami by mi jen tak neuniklo.

Nedávalo mi to žádný smysl, ale mé srdce říkalo, ať co nejrychleji pospíchám domů. Skočil jsem tedy do sněhu a bota se do něj zřetelně obtiskla. Zamyslel jsem se, jestli nebylo neznámého slyšet skákat dolů, ale nemohl jsem si žádný neobvyklý zvuk vybavit, jen cinkání rolničky, když podezřelý běžel směrem k našemu stavení.

Hrklo mi u srdce, nadhodil jsem si zbraň na rameni a upaloval zpátky. Když jsem dorazil k chalupě, stála Sára ještě pořád oblečená za oknem a mračila se na mě.

Pohrozil jsem prstem, aby ji nenapadlo jít za mnou, a následoval stopy, které se podle všeho zastavily přímo před dveřmi, ale poté prudce zrychlily a zabočily. Mimo přítmí lesa a po bližším prozkoumání se zdály větší než nohy dítěte. Nešlo ale o obrysboty, byl to otisk bosého chodidla zabořeného do sněhu.

Hnal jsem se ke stodole, celou ji proběhl a nahlédl do každého rohu, ale našel jsem tam jen rozrušeně přezvykující Borůvku. Zabouchl jsem, vyběhl zase ven a následoval stopy kolem jabloně přes dvůr, kde obkroužily studnu kolem dokola. Zastavily u zadního vchodu, kde se obrátily a pokračovaly okolo chalupy zpátky na dvůr. Zde pravděpodobně neznámý zmateně pobíhal sem a tam tak dlouho, až po něm zůstalo tolik otisků, že nebylo možné určit, kam se vydal pak. Ale potom, co jsem nahlédl za každý keř, zkontroloval všechny strom v okolí, ujistil se, že zadní vchod je jako vždy zavřený a žádné další otisky nikde nejsou, klesl jsem vyčerpáním na schod u dveří a přemýšlel nad tím, co to má znamenat.

Jestli to byl žert od někoho z města, tak byl hodně špatný a nevydařený, pomyslel jsem si.

„Tati,“ dveře se otevřely a v nich stála Sára – v rukou nervózně svírající luk, „našel jsi něco?“

Zopakoval jsem jí svou teorii se špatným vtípem a dodal jsem: „Ale do stodoly ani k nám do domu nikdo nevšel, tím jsem si jistý.“

„Proč by to někdo dělal?“ zašeptala nesouhlasně a dřepa si ke mně na bobek.

„Znáš ty lidi, nechápou, jak tu takhle na samotě můžeme žít. Diví se, že jsme za nimi nepřišli prosit o dům ve městě. A sama moc dobře znáš ta jejich děcka, co dokážou,“ snažil jsem se ji uklidnit a zul si boty.

„Ale nevypadá to jako stopy dítěte, všiml sis,“ ukázala na ně a já jen mávl rukou.

„Nezapomínej, že už budou staří stejně jako ty a tvá stopa je skoro identická s těmi, co jsme tu našli... Neříkej to mámě a Rachel ano? Nechci je zbytečně děsit.“

Sára jen přikývla, konečně odložila luk a začala si svlékat kabát. Vstal jsem a naposledy se podíval k lesu. Cestička stop ve sněhu byla zřetelná a každý otisk se leskl v odrazech posledního podzimního měsíce, který právě vycházel zpoza mraků.

Zabouchl jsem dveře a zamkl na všechny západy. Zbraň jsem nepověsil na háček u dveří jako obvykle, ale odnesl jsem si ji s sebou do kuchyně.

Někdo k nám přišel, a stále neodešel.

ČASNĚ RÁNO ZA SVÍTÁNÍ mě probudilo hlasité bučení naší krávy Borůvky. Buď ji něco rozrušilo, anebo měla hlad a vyžadovala čerstvou porci sena. Převalil jsem se na druhý bok a chtěl dál pokračovat ve spánku, postel byla příjemně zahřátá a venku foukal silný vítr. Z půdy se ozvalo drápání na dřevo, očividně se nám tam zase usídlila kuna nebo myši. Převalil jsem se na záda a Borůvka opět zabučela tak pronikavě, až se to neslo široko daleko.

Můj otec choval spoustu domácích zvířat, ovce, kozy, králíky a holuby. Byla to právě má povinnost postarat se o ně každé ráno, ale krávy jsme doma nikdy neměli. Její první hladové zabučení mě dosti vyděsilo, domníval jsem se, že už snad začali troubit jeleni, ale na ně bylo příliš brzo. Člověk nepochopí, jak bučí hladová nebo našťvaná kráva, dokud to sám neuslyší.

„Jdi s tou krávou něco udělat, nebo ji zabiju a dám vám ji k obědu,“ zamumlala Evelin rozespale a přehodila si přes uši deku.

Usmál jsem se jejím slovům, právě ona mě přemluvila, abychom Borůvku koupili, a byl jsem si jistý, že by nic takového neudělala. Narazili jsme na ni na samém začátku trhu ve městě, farmář ji tam měl přivázanou ke stromu, neustále žalostně bučela a naříkala.

„Co je jí?“ zeptala se Evelin farmáře.

„Chce svoje tele, ale to už je poražené a rozprodané,“ odfrkl si a dal najevo, ať jdeme dál, jestli nemáme zájem o obchod. Všiml jsem si, že jeho manželka na něj vrhla přísný pohled, a proto dodal: „Ale jinak je úplně zdravá, mladá a mléka má spoustu, určité někomu dobře poslouží, nebudete mít zájem?“

„Nebudeme,“ odpověděl jsem za svou ženu a uchopil ji za loket. Kráva se mi zdála jako velká investice a při představě, kolik toho za zimu sežere, mě jímala hrůza, ale Evelin stála jako zařezaná a se smutkem v očích si ji prohlížela.

„Ach, Regi, ona je nešťastná,“ vzdychla má žena a přistoupila ke krávě. Ta zmlkla a zvědavě si ji prohlížela. Oči měla kalné a ocasem odháněla dotěrné mouchy, a když jí Evelin položila ruku na hlavu, nevypadala, že by jí to nějak vadilo, naopak slastně přivírala oči.

Farmář s farmářkou na sebe nenápadně mrkli.

„Viš, na kolik vyjde uživit krávu – a nemáme ji ani kam dát, nebudu o tom...”

„Ale prosím tě, že to říkáš zrovna ty, kdo má za barákem nekončně velké louky a prázdnou stodolu se dvěma vypelichanými kočkami,“ skočila mi do řeči a vrhla na mě nehezký pohled. Farmáři, kteří tiše přihlíželi, se pobaveně pousmáli, bylo mi to nepříjemné a Evelin to vycítila, proto dodala: „Máme pár ovcí a koz, mohla bych začít dělat sýr a prodávat ho tady na trhu, je to náročné?“

„Určitě ano,“ zahučel jsem.

„Určitě ne,“ mávla rukou farmářka. „Udělat sýr zvládne každý a dobře se prodávají.“

Tím bylo rozhodnuto, ale já to musel zpečetit. Chtěl jsem beze slova odejít, ale Evelin stála u krávy, která byla o pár čísel větší než ona sama, a upírala na mě prosebný pohled. Kráva byla také úplně zticha, jako by čekala, jak se rozhodnu, jestli si ji odvedeme domů, kde bude mít několik hektarů šťavnaté trávy a čerstvou vychlazenou vodu ze studánky.

Namísto toho jsem z kapsy vytáhl peněženku a veškerý její obsah vyměnil za provaz, který měla kolem krku. Pak jsem popadl Evelin za ruku a táhl je zpátky domů, protože už jsme neměli za co nakupovat dál.

Děti čekaly před chalupou, a když nás viděly přicházet i s krávou, začaly kolem radostně tancovat a výskat. Dokonce jim ani nevadilo, že jsme jim nekoupili žádné dobroty.

„Budeme jí říkat Borůvka!“ vykřikla Ráchel a podávala krávě trs trávy, ta si z něj mlsně vybírala jen to, co jí chutnalo a vonělo. „Líbí se ti to, Borůvko?“
